

**Мальчицький навчально-виховний комплекс
«загальноосвітня школа І-ІІ ступенів-дошкільний
навчальний заклад»**

Сценарій заходу

«Революція гідності, охрещена кров'ю»

Підготувала
педагог-організатор
Микитин Іванна Володимирівна

2017

Обладнання: святково прикрашений зал, аудіо та відео записи, проектор, мультимедійна дошка.

Сцена 1 (за столом сидить молода пара, снідає, обговорює життєві плани)

– Оленко, ти дивилась учора новини?

– Ні, а що?

– Подейкують, що нас до Євросоюзу можуть приєднати, а наш президент як завжди крутить носом.

– Коли я вчора поверталася з навчання, бачила як продавці розвішували вивіски на двері магазинів " Україна за ЄС". Не могла зрозуміти, що твориться.

– Знаєш, кажуть люди протестувати хочуть. Напевне....теж піду. Може і погодиться наш президент і приєднують нас до Євросоюзу, от тоді і заживем...

– Ой, Тарасе, боюсь я...

– Та чого ж ти, все буде добре, протест буде мирним... От зараз зателефоную Петрові, розкажу все (*Тарас телефонує Петрові*)

– Привіт, Петре, чув останні новини?

– Так, кажуть протест збирають.

– Я іду, ти зі мною?

(*3-секундне мовчання*) Ой, Тарасе, певне ні...

– Я так і знав...(*кидає слухавку*) Нащо мені когось, сам піду!

(*Встає зі столу, знервовано одягає куртку і виходить з квартири*)

Оленка кричить вслід:

– Бережи себе!

Ведучий 1:

(*в момент коли говорять ведучі, на сцену групами виходять люди з плакатами в руках, роблять імітований Майдан*)

А в цей час на Майдані Незалежності встановлювали сцену, людей з плакатами в руках " Україна – це Європа" все більшало...Все ближче до вечора важко було зрозуміти, де закінчується цей натовп...

Ведучий 2: Серце столиці – Євромайдан – б'ється ритмічно. Гасла змінюють пісні. Промови вінчаються із закличками. Ейфорія тисяч облич. Тривога і надія в різних очах. Простір Євромайдану – невдовзі стане щоденною творчістю народу. Адже народ на Майдані створить не тільки історію, а й фольклор нового часу. Буде і радість, і смуток, і сміх, і сльози, і пролита кров...Але зараз ці люди про це навіть не здогадуються. Це буде потім. А зараз-лишень початок...

(*після слів ведучих одразу вмикається пісня пісня Океан Ельзи «Вставай» мінус. Протест продовжується, люди далі групами виходять на сцену, починають лунати вигуки «Україна – в ЄС!»*)

Ведучий 1: Непомітно минали хвилини, за ними години, а там і пролітали дні... Уже вся Україна знала - люди налаштовані серйозно.

(людина з натовпу, головний герой вистави Тарас обертається до глядачів)

Спостерігаючи щодня за кількістю людей та за їх бойовим настроєм, ми вирішили остаточно – це таки революція.

(в цей час на сцену виносять імітоване вогнище, група людей з гітарою сідають біля нього і співають пісню «Надія є»)

Ведучий 2: Люди розслаблені а їх настрій наповнений лише позитивом. Здавалось би, нічого не передбачає біду, але тут новина "Угоду про асоціація ЄС не підписано".

Ведучий 1: Ніхто не очікував, але мітингарів це не зупинило. З усіх міст люди почали з'їжджатись в уже легендарне місце в столиці України-Майдан. От тепер справді було складно знайти кінець цьому натовпу.

(люди далі надходять)

Ведучий 2: Влада намагається зупинити це, але вони....такі наївні... ще не розуміють, що наш народ не зламати!!!

Мітингар: Боротьба не за щастя вже навіть іде - за життя!

Бо його забирають.

Нас Надія веде, нас

Ідея веде за свободу для рідного краю.

Українцю, поглянь, там побили жінок!

Глянь, вже люди ховаються в храмі!

Де таке ще траплялось, коли це було

Аж в такому нестерпному стані?..

Так чинили лиш варвари, злісні хани,

Лиш від них люди в церкві ховались.

А сьогодні це власні привладні пани

Вже над нами так само знущались!"

Мітингар: Кує землю морозець холодний,

І навкруг скрізь ментівський капкан

Витанцьовує чорним воронням

Свій провладний, продажний канкан.

В стальних касках, як ті пілігрими

Все махають кийками-крильми,

Від страху заховавшись під гримом

Владарюють, прокляті, людьми.

То яка ж то їх мати вродила,

Щоб вони брат на брата ішли?

Замість того, щоб їх полюбили,

Вони прокляті будуть людьми".

Сергій Нігоян:

І вам слава, сині гори,
Кригою окуті.
І вам, лицарі великі,
Богом не забуті.
Борітеся – поборете
Вам бог помагає!
За вас правда, за вас сила
І воля святая!

*(На сцені гасне світло, мітингарі розходяться, лунають вистріли)
(Лежить мертвий Тарас, до нього підходить Сергій, починається розмова):*

- Вставай! Нам треба у дорогу!
- Котра година?
- Починається уже зоря...
- Мені щось дурно...
- Біль, смуток, відчай чи тривога?
- Скоріше біль, болить страшенно голова
- Вставай, бо нас уже чекають!
- Чекай хвилинку...
- Щось тут не те.... я трохи не збагну....
- Вставай!
- Не можу!!!
- Щось коїться не те – я рук та ніг не підведу!!!
- У тебе вчора влучили снарядом,
Тебе рознесло на дрібні шматки...
- Що? Не може бути цього!!!
- Вставай! Ми маєм йти!
- Чекай хвилинку... Як це так? Я – мертвий!
Я вже не живий??
- Звичайно, і тебе чекає небо!
- Кажу ще раз - ми маєм йти!
- Але куди?
- У кращий світ!
- Хіба такий буває? Буває!
- Без образ, ганьби, знущань, брехні?!
- Так, там є усе, чого усі так прагнуть та чекають,
Там є любов і мир...
- Хіба цього немає на землі?
- А ти як думаєш?
- Не знаю...
- Але мені здавалося що є!
- Скажу тобі відверто – ні, немає!
- Чому?
- Бо кожен лиш про себе «річ веде»

І все?
– Не тільки факторів багато,
Але оцей один є основний!
Чини готові все і всіх продати,
Аби лиш вигоду отримати собі.
Вони готові знищити будь-кого,
Аби лиш врятувати власне життя.
Вони лиш роблять вид, що вірять в Бога,
Але у їхніх справах Бога вже давно нема
– А як же рідні?
– Ти за них не переймайся!
Вони до тебе згодом теж колись прийдуть,
Ну що ж, за мене ти давай тримайся,
Тебе в світ гарний, добрий, чистий, поведу...
Злетіли в вись безмовно білі дві пір'їнки –
Їх вітер вище й вище вгору підіймав,
Душа солдата й ангел-охоронець...
От так, напевно, і кінчається земне життя!

(На сцені знову стає темно)

Лунає голос Тараса:

Відчувала Оленка: мені не бачити сонця,
І дітей зустріну лиш біля могили.
У тілі моєму – свинець і стронцій,
Але смерть мене не зупинила.
Усі питали: якого чорта?!
Чому тобі не сиділось вдома?
Ти ж ніби людина другого сорту,
Тебе ж роками борола втома?
А я завжди їм: страх пече і душить,
І від безсилля мене все боліло.
Крім зброї, у мене є мрії і душі.
Людина складається не тільки з тіла.
Режим стріляє в потилиці й спини,
Убивають людей мисливські гвинтівки.
А все, що ми можем – палити шини.
Україна бере початок з бруківки.

Цвінуть на Майдані смерті тюльпани,
Тріпочуть на вітрі криваві знамена,
Вогонь облизує трупи і рани.
Україна бере початок із мене.
І знов питали: як снайпер поцілив,
Як куля знайшла тебе в тьмі вечоровій?
Я відповідав: Я приїхав із Сміли.
В мене серце світиться від любові.

Я не був героєм і хотів лише жити,
Але пульс зупинився від пострілу ката.
Навіть мертвим я не покину битву,
Я й з неба вам буду допомагати.
Лиш не зупиняйтесь, вставайте, боріться,
Не може тривати вічно облога!
Нас не зупинить жодна міліція,
Єдиний наш вихід – це перемога!

(На сцену виходить убитий в Крутах та Сергій Нігоян у білому, сідають)

Мені наснилось, що вони зустрілись
Убитий в Крутах й вірменин Сергій.
В саду едемським на травичці всілись:

(На сцені вмикається світло)

«За що тебе?» «За Україну, друже мій».
«Ти знаєш і мене за неї вбили,
Та це було вже років майже сто
Тоді померли ми, щоб ви нам жили.
А вас вбивають... Вас тепер за що?»
«Ти пам'ятаєш, друже. Звісно, пам'ятаєш,
Як біло-біло в нас цвітуть сади.
І ти цей запах п'єш. І ти його вдихаєш
Я б все віддав, щоб хоч на мить туди».
«А я ще ввечері узяв дівча за руку
Й тихенько так до серця притулив.
Тоді не знав, що Бог уже розлуку
Навіки на землі нам присудив
Під Крутами стояли ми стіною.
В очах не страх, а злість до ворогів.
Большевики готовились до бою,
Я йшов на смерть... а жити так хотів».
«Мені твій попіл стукав, брате, в груди.
Я вірменин, а теж України – син.
Не мав у серці й крапельки облуди,
За те й убив мене проклятий поганин».

(на сцені гасне світло)

...Мені наснилось, що вони зустрілись.
Убитий в Крутах й бородач Сергій.
В саду едемським на травичці всілись:
«За Україну нас вбивають, брате мій».

(вмикається світло)

Тарас: Мамо, я живий, лиш закриті очі...
І серце не б`ється, не вирує кров...

Сергій Нігоян: Ти тільки не плач, знай – всі дні і ночі
Я буду поруч – в грудях, де живе любов!

Пісня «Мамо не плач»

(на сцені знову гасне світло, лунає голос друга Тараса, Петра)

Колись я приїду до Києва з сином
Колись... Як цвістимуть каштани...
Під небом пройдемо високим і синім
Пройдемо ошатним Майданом...

Торкнуся, припавши на мить на коліно
Гладкого новенького бруку...

(включається світло, на сцені стоїть Петро з сином):

Він все ще гарячий! Це так неймовірно!
Давай, приклади свою руку...

– То сонце нагріло! – і в сина усмішці
Шукатиму трохи розради...
– Ні, сину, не сонце... На цьому ось місці
Горіли колись барикади...

Людей, що піднялись на ці барикади,
Ніщо не могло подолати!
Ніякої сили не було у влади
Лиш страх, брудні гроші та ґрати...

І люди боролись... І найсміливіші
Дивилися снайперу в дуло...
І лилася кров... Але найголовніше, –
Війни в Україні не було!

Ось там можна їх імена прочитати...
Я всіх називати не стану...
– А що там? Чому стільки квітів там, тату?
– Це стела героїв Майдану...

– Цікаво? Навіщо туди позносили
Ці шини від автомобілів?
– Це замість вінків... Це тепер, ніби символ.
це знаки для всіх зрозумілі...

Той син промовчить і спитає останнє:
(Мов вітром холодним подуло!)
– Я все розумію...Одне лиш питання:
Чому тебе з ними не було?

Ведучий 1. Якщо тебе справді засмучує ненависть у світі, не плач і не втрачай надії, а зроби щось, хай навіть маленьке!

Пісня

Ведучий 2. Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі...

Виходять актори зі свічками в руках, ставлять їх на сцені під пісню «Веселі брате часи настали»

Матеріал використано з інтернет-джерела: <https://www.schoollife.org.ua/1193-2017/>